# Європейська конвенція про еквівалентність періодів навчання в університетах

Париж, 15 грудня 1956 року
European Treaty Series/21

Уряди, які підписали цю Конвенцію, будучи членами Ради Європи, зважаючи на Європейську конвенцію про еквівалентність дипломів, які надають допуск до університетів, підписану у Парижі 11 грудня 1953 року,зважаючи на Європейську культурну конвенцію, підписану у Парижі 19 грудня 1954 року,вважаючи, що вагомий внесок у взаєморозуміння між європейськими країнами міг би бути зроблений, якби більша кількість студентів, в тому числі студентів, що вивчають нові мови, мала можливість проводити певний період навчання за кордоном і якби іспити, складені такими студентами, та курси, завершені ними під час цього періоду навчання, могли визнаватися університетом країни їхнього постійного навчання,вважаючи також, що визнання періодів навчання, завершених за кордоном, сприяло б вирішенню проблеми, яка виникла через брак висококваліфікованих науковців,погодились про таке:

**Стаття 1**

1. Для цілей цієї Конвенції Договірні Сторони розподіляються на категорії залежно від того, який орган на їхній території має повноваження розглядати питання, що стосуються еквівалентності:

a) держава,

b) університет,

c) держава чи університет у відповідних випадках.

Кожна Договірна Сторона інформує Генерального секретаря Ради Європи про те, який орган на її території має повноваження розглядати питання, що стосуються еквівалентності.

2. Термін ”університети” означає:

a) університети, та

b) заклади, що вважаються Договірною Стороною, на території якої вони розташовані, аналогічними за своїм характером університетам.

**Стаття 2**

1. Договірні Сторони, які відносяться до категорії a пункту 1 статті 1, визнають період навчання, завершений студентом, який вивчає нові мови, в університеті іншої держави-члена Ради Європи, еквівалентним аналогічному періоду, завершеному в університеті країни його постійного навчання, якщо відповідні органи першого згаданого університету видали такому студенту свідоцтво, яке підтверджує, що він завершив зазначений період навчання із виконанням встановлених вимог.

2. Тривалість періоду навчання, згаданого у попередньому пункті, визначається компетентними органами відповідної Договірної Сторони.

**Стаття 3**

Договірні Сторони, які відносяться до категорії a пункту 1 статті 1, розглядають питання про встановлення процедури визнання того чи іншого періоду навчання, завершеного в університеті іншої держави-члена Ради Європи студентами, які вивчають інші, ніж нові мови дисципліни, та особливо студентами, які вивчають теоретичні та прикладні науки.

**Стаття 4**

Договірні Сторони, які відносяться до категорії a пункту 1 статті 1, докладають зусиль для визначення на односторонній чи двосторонній основі умов, за яких іспит, складений студентом під час періоду навчання в університеті іншої держави-члена Ради Європи, чи курс, завершений студентом під час такого періоду навчання, може вважатися еквівалентним аналогічному іспиту, складеному студентом в університеті країни його постійного навчання, чи курсу, завершеному студентом у такому університеті.

**Стаття 5**

Договірні Сторони, які відносяться до категорії b пункту 1 статті 1, надсилають текст цієї Конвенції керівним органам університетів, розташованих на їхній території, та заохочують їх до позитивного розгляду і застосування принципів, визначених у статтях 2, 3 та 4 вище.

**Стаття 6**

Договірні Сторони, які відносяться до категорії c пункту 1 статті 1, застосовують положення статей 2, 3 і 4 щодо тих університетів, для яких компетентним органом у питаннях, що розглядаються в цій Конвенції, є держава, та застосовують положення статті 5 щодо тих університетів, які самі є компетентними органами в цих питаннях.

**Стаття 7**

Кожна Договірна Сторона упродовж одного року від дати набрання чинності цією Конвенцією інформує Генерального секретаря Ради Європи у письмовій формі про заходи, яких було вжито для виконання статей 2, 3, 4, 5 і 6.

**Стаття 8**

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє іншим Договірним Сторонам інформацію, отриману від кожної з них відповідно до статті 7, та інформує Комітет міністрів про стан виконання цієї Конвенції.

**Стаття 9**

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації. Ратифікаційні грамоти здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Конвенція набирає чинності після здачі на зберігання трьох ратифікаційних грамот.

3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала Конвенцію і яка ратифікуватиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти.

4. Генеральний секретар Ради Європи повідомляє всі держави-члени Ради Європи про набрання Конвенцією чинності, Договірні Сторони, які її ратифікували, та про здачу на зберігання всіх ратифікаційних грамот, яка може бути здійснена після набрання Конвенцією чинності.

5. Будь-яка Договірна Сторона у заяві на ім`я Генерального секретаря Ради Європи, про яку останній повідомляє всі інші Договірні Сторони, може визначити території, до яких застосовуються положення цієї Конвенції.

**Стаття 10**

Комітет міністрів Ради Європи може запропонувати приєднатися до цієї Конвенції будь-якій державі, що не є членом Ради. Будь-яка держава, що отримала таку пропозицію, може приєднатися до Конвенції шляхом здачі на зберігання свого документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи, який повідомляє про це всі Договірні Сторони. Будь-яка держава, що приєдналася до Конвенції, для цілей цієї Конвенції вважається державою-членом Ради Європи. Стосовно будь-якої держави, що приєдналася до Конвенції, ця Конвенція набирає чинності від дати здачі на зберігання її документа про приєднання.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені своїми відповідними урядами представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Парижі п`ятнадцятого дня грудня місяця 1956 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожному уряду, що її підписав і приєднався до неї.